

A HAZÁRÓL

Szép vagy, óh hazám, szép! Legszebb e világon!
Szent öledből még a csillagba se vágyom.
Téged tartalak én a legszebb csillagnak,
Vándorló madárként soha el nem hagylak!

Ahová ráborul szép eged kék boltja,
Hón szerető lelkem szárnyait kibontja.
Elbolyong hegyeid sűrű vadonában,
Hirtelen iramló szarvasok nyomában.

Leszáll éjjelébe a sötét bányáknak,
Hol fényes ezüstöt és aranyat ásnak.
Tisza, Duna mellé repül a pusztákra,
Ringatja a síkság rengő délibábja.

Csókot nyom földednek minden kis rögére,
Drága föld: öntözte hős elődök vére
S könnyével áztatta a síró szabadság...
De sokat szenvedtél, szegény Magyarország!

Pirosabb itten a rózsá levele,
Búsabb, mint máshol, itt a fülemile,
Dúsabban terem itt a kövér barázda;
Őseink csatáit áldás magyarázza.

A kalászos rónán, a venyigés halmon
Ükapáink édes, ó danáit hallom.
Bércen az ő lelkük zúg a fúvó szélben,
Lágyan suttog a völgy virágos ölében.

Óh hazám, szeretlek, míg csak szívem dobban!
Benne vagy mindennap az imádságomban.
Óh hazám, szeretlek, legszebb e világon!
Szent öledből még a csillagba se vágyom.

Téged tartalak én a legszebb csillagnak,
Vándorló madárként soha el nem hagylak!
Itt élek, itt halok: boruljon, derüljön,
Porladozó szívem földeddel vegyüljön!